

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnia hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

**Raemond, Florimond de
Coloniae Agrippinae, 1655**

VIII. Initium Zuinglianai schismatis in Heluetia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

clesia, ac Minister quoque Geneuenis, Daniel Tossanus^(a) nomine, qui contra Marbachium Lutheranum scriptit, eius defensionem suscep-
runt: è quibus postremus ille affinare non eru-
bit, Platonem, Numam, Scipionem & alios Paganorū
virtute excellenti præditos, in numero esse electorum.
^(b) Hanc Zwingli tamen sententiam ipse Oecolampadius reprobavit. Lutheranus vero quidam
è Zwingli cito ut nobis caueamus, facete monet, ut
in quo Hercules quoque hospitium habeat, terribili sua
clava mituendus.

VIII. Hoc modo Zwinglius, æque ac Lutherus olim Wormatiæ apud Comitia & alibi, confessus, ut iputabat, confessionē bonam, fundauit gloriæ fæstam suam, apud Helvetios, Tigurinos præfettim, exorsam & fortius ex hoc tempore introdixit & stabilivit, arrepta eadem, qua Lutherus occasione, indulgentias scilicet, quas Franciscanus quidam Mediolanensis prædicabat, ac deinde sacerdotum cœlibatum oppugnando; idemque ei quod Luthero accidit, ut scilicet vno^(c) articulo convulso, paullatim ceteros quoque labefactare inciperet, ac tandem non minus quam Lutherum sapere se existimans, novam suo arbitriatu sibi religionem comminisceretur. Ad quam hæresi Bertrami veteris hæretici scripta magna ei dederunt occasiōne corūq; missācopiā Albertū Brandenburgicū ad suas partes adiungere studebat:
^(d) sed maluit hic Lutherū q̄ Zwingli sequi. Zwinglio opposuit sese sed cū primis Ioannes Eckius, is enim An. 1516. viperam quasi incusabulis aggressus, Maij Ingolstadij edidit proclamatioνem. Zwingli Germanicē inscripnam Falsche ohnwarhaftig vnd verführische lehr Ulrich Zwingel aufgezogen aus des Ulrichs Schriften, eamque obruita quatuor Episcopis Badenar 16. die conuenturis in Comitium, exstat libellus is in bibliothecis. Eadem Zwinglio non minus quam Luthero fortiter Dominicani primi se opposuerunt. Episcopus Constantiensis vbi de Zwingli conatus accepit, misso Vicario suo Ioanne Fabro, Senatum Tigurinum monuit, ut ne in religionis negocio quidquam temere decideret, sed totius causæ cognitionem Conclio quod iostabat, permitteret^(e) Zwinglius nihilominus somnia suæ Sacramento aliaque commenta Tiguriosis & alijs ita persuasit, ut quāuis informis tum adhuc, Nouæ Religionis hic ferus pro legitimo fuerit suscepus, & hoc usq; non sine maximis turbis & seditionibus fortis quamobrem Lutherani Zwinglium &c

Oecolampodium, ut contumaciter veritati refi-
stantes, eensem biennio post horrendo Dei Iudi-
cio è medio sublatos esse. siquidem ipse Zwinglius,
^(f) vt cordatum decer Ministerum, hasta inter me-
dias cohortes strenue pugnans, quadragésimo
quarto & trigesimo occupauit, ut infra dicitur: &
Oecolampadius mærore animum ob repentinum
exitium Zwingli extinxetus cum Core & Dathan,
conseritur, sed de hoc fusus infra dicetur. Atque
hic ille Zwinglius est quem Beza magnum Iesu
Christi Apostolum, at Lutherus^(g) Sathanus discipu-
lum appellat: quorum hic præterea ait, quum
tamquam latro & seditionis alios cogere vellet ut erro-
rem ipsius sequerensur, iusto Dei iudicio occisum ac
damnatum esse. ^(h) Lutherum tamen pro eo preca-
risoliū, commensaliscius scribit. Vtiam, di-
cebat, Deus ei ignoscat, eumque in eterna gaudia
suscipiat! Danæus, verum Iesu Christi Martyrem,
vocat, qui tamquam alter Iudas Machabeus (Iscari-
tes dicere debebas, aiunt Lutherani) mortem pro
patria appetierit.

IX. Zwinglio Ioannem Oecolampodium, ex-
cucullatum Ordinis S. Brigite monachum, recte
succenturiamus. Hic studiendis Comitis Palatinī
liberis primo fuerat praepositus⁽ⁱ⁾; deinde paten-
tibus & amicis vehementer virginibus, ut mona-
chus fieret, protestatus est; ut discipulus ipsius
Capito scribit) etiam sexcenta vota fecerit, se
nullum eorum seruaturum, nisi bonum sibi vi-
deatur. Ingressum hujus monachi videmus, quid
exitum miramur? Postquam enim annos aliquot
in Conventu degisset, abiecto cucullo, vxorem
duxit, è qua filium Eusebium, & duas filias Ireneū &
Aleibean^(nora) Apostolicam progeniem suscep-
pit. Ait idem^(k) se, quum maxime monasterium
relinquere cunctaretur, à Spiritu S. maxime incita-
ri, atque ut exire moneri solitus. Deserta religio-
ne, ad Zwinglium transiit; & ut ille Tiguri, ita
hic Basilea velut Episcopalem sedem sibi con-
stituit, & veteris Ecclesiæ instituta ac titus par-
tim abrogavit, partim mutauit. Eam ob caussam
Erasmus nouationem hanc ægre ferens, urbe

R. 3. dis-

a Tossa pag. 180. b Conr. Schlusselb. lib. 4. App. Cal.
Theol. c Oecol. in Iob. cap. 16. pag. 68. Beza lib. de puni-
baret. d Schlusselb. lib. 2. Lauat. fol. 32. e Sebas-
tian Franck. in Chron. part. 2. fol. 702. 703. anno 28. f Vid.
Ozial. Mycom. g Tom. 1. Coll. pag. 64. h Sur. Cechi.
an. 31. i Pantaleon & Capite in vita Oecolamp. k Epist.
ad Melanch.